

Arrest

**nr. 143 747 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. POOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 oktober 2014.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Nahr al Bared, Libanon. U bent geregistreerd bij UNRWA. In 2007 zou u het kamp verlaten hebben en tijdelijk in het Al Badawi kamp gaan wonen zijn. U zou door uw vertrek uit Nahr al Bared uw middelbare studies hebben moeten stopzetten. Na twee maanden in Al Badawi zou u, met uw ouders, broers en zussen, in het kamp Ain al Hilwa, in de wijk Souk al Khudar, gaan wonen zijn. Sinds jullie aankomst in Ain el Hilwa zou u vaak door andere jongeren zijn lastiggevallen omdat u er nieuw was. In 2008 zou u een timmermansopleiding hebben gevolgd en u behaalde in 2009 uw diploma. U zou, nadat u uw studies beëindigde, in 2009 in een werkplaats als timmerman zijn beginnen werken. In april 2011 zou u zich hebben aangesloten als lid bij Fatah. U zou hiertoe besloten hebben omwille van de financiële hulp die u dan kreeg en omdat u op enige bescherming wilde kunnen terugvallen in geval van problemen. U zou zich voordien al hebben willen aansluiten maar uw vader zou u dit niet hebben toegestaan, dit uit vrees voor uw veiligheid. Via een vriend A.(...), die werkzaam was als lijfwacht van M.(...) A.(...) a.(...) I.(...) - ook wel gekend als 'L.(...)' - zou u zich uiteindelijk in april 2011, zonder medeweten van uw familie, bij Fatah hebben aangesloten. U zou als lid de taak hebben gehad om 's nachts in Saffouri, in de buurt van de woning van L.(...), te surveilleren en alert te zijn voor verdachte personen. Ook zou u op vrijdagmiddag, vóór het middaggebed, voor L.(...), de weg naar de moskee hebben afgestapt om diens veiligheid te garanderen. In augustus 2011 zou u, toen u met zes andere Fatah-leden aan het surveilleren was, twee personen met een tas hebben opgemerkt. Eén van hen zou de wacht hebben gehouden aan de uitgang van de wijk terwijl de andere over-en-weer liep en uiteindelijk de tas ergens achterliet. Toen jullie dit opmerkten zou uw vriend Ac.(...) u opdracht gegeven hebben achter één van die twee mannen aan te gaan en hij zou de andere voor zijn rekening nemen. Ac.(...) zou bij zijn achtervolging één van de twee belagers in de benen geschoten hebben. U zou de tweede persoon, O.(...) A.(...) K.(...), hebben opgepakt en vernomen hebben dat deze behoorde tot Fatah al Islam. Daar u betrokken was bij deze achtervolging en arrestatie zou het nieuws zich in de wijk verspreid hebben dat u bij Fatah was aangesloten. Ook uw eigen broer Ah.(...) zou u die middag hebben gezien bij de arrestatie van de 'Fatah al Islam'-leden en uw ouders van uw betrokkenheid hebben ingelicht. Zelf zou u diezelfde dag, na de arrestatie, besloten hebben uw activiteiten voor Fatah stop te zetten daar u zich in gevaar voelde. Toen u diezelfde dag thuis kwam zou u een discussie hebben gehad met uw ouders omtrent uw betrokkenheid bij Fatah. U zou vervolgens de woning hebben verlaten en tijdelijk bij een vriend gaan inwonen zijn. Na een week zou u naar huis zijn teruggekeerd. Uit vrees voor represailles van Fatah al Islam omwille van uw betrokkenheid bij de arrestatie van hun leden, zou u nog zelden uw woning hebben verlaten. U zou toen ook niet meer gaan werken zijn en enkel nog af en toe, om uw gedachten wat te verzetten, 's avonds naar Saida zijn gegaan. Toen u op een avond op weg was om een taxi naar Saida te nemen, zou u twee gemaskerde personen op u hebben zien afkomen en zou u door hen zijn beschoten. U zou direct zijn weggevlucht uit het kamp en naar Saida zijn gevlucht. Daar zou u een taxi genomen hebben naar Wadi al Zeni, waar u bij een vriend overnachtte. De volgende dag zou u uw moeder hebben opgebeld waarna zij haar broer contacteerde met de vraag u te helpen. Uw oom zou u, nadat hij contact had gezocht met een Palestijnse kennis die een smokkelaar kende, u hebben opgehaald in Wadi al Zeni en u naar Beirut hebben gebracht. Daar zou u zijn opgewacht door een auto en zou u naar de Syrische grens zijn gebracht. Diezelfde dag zou u uit Libanon vertrokken zijn en Syrië zijn ingereisd. Na twee dagen zou u Syrië verlaten hebben en in Turkije zijn aangekomen. Na drie dagen zou u ook Turkije verlaten hebben en met een vrachtwagen naar België zijn gereisd. U diende op 28 oktober 2011 een asielaanvraag in, naar eigen zeggen een tiental dagen nadat u in België aankwam. Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat op 9 oktober 2011 een handgranaat naar uw woning werd gegooid. Vier à vijf maanden na die aanslag zou uw familie hun woning in Souk al Khudar verlaten hebben en naar een andere huurwoning in Saffouri zijn verhuisd. Ook na uw aankomst in België zou u via 'facebook' vernomen hebben dat Ac.(...) in 2012 in zijn winkel werd doodgeschoten alsook dat I.(...) A.(...) S.(...), een ander Fatah-lid die bij L.(...) werkzaam was, werden gedood. Naar u meent is dit het werk van Fatah al Islam. U vreest ook zelf door Fatah al Islam te worden gedood in geval van een terugkeer naar Libanon. U haalde voorts nog een algemene vrees aan ten aanzien van alle radicale groeperingen die actief zijn in Libanon en die u beperken in uw vrijheden, i.c. u mag geen alcohol drinken, niet naar muziek luisteren en geen shorts dragen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een geboorteakte, een UNRWAregeringskaart, een attest van de Libanese ambassade te Brussel ter staving van het feit dat u Palestijn bent, een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, één van een opleiding die u volgde en een attest van Fatah, d.d. 15/11/2011, ter staving van uw betrokkenheid bij de organisatie en de problemen die u, en na uw vertrek ook uw familie, zou hebben gekend.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te s en UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. U verklaarde immers dat u zelf kon studeren aan UNRWA-scholen en u behaalde uw diploma "timmerman" aan de hogeschool van UNRWA. Ook uw broers en zussen konden les volgen aan UNRWA-scholen. Met uitzondering van uw broer Ah.(...) die zijn studies moest stopzetten om te gaan werken en geld voor uw familie te verdienen en een zus die stopte met school omdat ze huwde, studeert uw broer M.(...) op heden nog steeds aan de UNRWA-hogeschool in Saida en ook twee van uw zussen zitten momenteel nog steeds op een UNRWA-school (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en 4). U verklaarde voorts ook dat jullie drie maandelijks voedselhulp kregen en ook beroep konden doen op medische bijstand (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde Libanon te hebben verlaten uit vrees voor uw leven nadat u, als lid van Fatah, betrokken was bij een arrestatie van Fatah al Islam-leden in augustus 2011. U zou zich in 2011 hebben aangesloten bij Fatah en u zou zijn ingezet bij de beveiliging van de wijk en dit in de buurt van de woning van M.(...) A.(...- A.(...) I.(...) - alias L.(...) - in Saffouri. U zou sinds uw aansluiting elke nacht in de wijk gesurveilleerd hebben en op vrijdag zou u ook overdag, voor het middaggebed in de moskee, de weg tussen de woning van L.(...) en de moskee hebben gecontroleerd met het oog op zijn veiligheid.

Dat u effectief zo nauw betrokken zou geweest zijn bij de beveiliging van L.(...) is geenszins aannemelijk. U immers gevraagd naar de reden voor uw keuze om u bij Fatah aan te sluiten, verklaarde u dat u dit enkel deed uit financiële overwegingen en om iemand te hebben die u zou kunnen beschermen indien nodig. U voegde er voorts nog aan toe dat deze groepering het dichtst bij u stond (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 9). Hieruit volgt geenszins een overtuigende keuze voor Fatah op zich. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u niets blijkt te kunnen vertellen over de ideologie van Fatah (zie gehoorverslag CGVS p. 26) en zelfs geeneens in staat bent het logo van deze groepering te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS p. 17). U verklaarde nochtans over een identificatiebadge te beschikken maar op de vraag deze te omschrijven moet u weerom enig concreet antwoord schuldig blijven. U kwam niet verder dan vaagweg op te merken dat "de gegevens van Fatah" op de kaart stonden, dat het een witte kaart was en dat het logo erop stond. Voorts bevatte de kaart ook uw gegevens maar of er behalve uw naam en voornaam nog iets stond vermeld, wist u niet. Tot slot kon u ook niet aangeven of er op de beide kanten van uw badge informatie/gegevens stonden vermeld dan wel slechts op één zijde (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Uw beperkte kennis wijst er inderdaad op dat u zich, zoals u beweerde, louter uit eigenbelang bij deze organisatie aansloot doch van een overtuigende affiliatie kan geenszins gesproken worden. Hiermee rekening houdende is het dan ook geenszins geloofwaardig dat u zo nauw zou hebben samengewerkt met de lijfwachten van L.(...) en onder andere mee zou hebben ingestaan voor zijn veiligheid in de buurt van zijn woning en de wijk. Gezien de positie die L.(...) bekleed - tot 2013 was hij het hoofd van Fatah in het kamp Ain el Hilwa - kan immers worden verondersteld dat deze zich enkel met zeer loyale en betrouwbare leden zou omringen en ook het toezicht op de veiligheid in zijn buurt aan dergelijke loyale en goedgetrainde leden zou toevertrouwen. Dat u, die geeneens blijkt te weten wat de visie is van Fatah, in deze entourage zou zijn aangesteld, is hoegenaamd niet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw nauwe betrokkenheid bij de lijfwachten en de veiligheid in de wijk en in de buurt van L.(...)'s woning wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door de manier waarop u verklaarde

in die functie te zijn aangesteld. U stelde dat u uw kennis A(...), een lijfwacht van L(...), ontmoette en hem vertelde dat u zich wilde aansluiten bij Fatah en L(...). Uw kennis zou met A(...) H(...) - de verantwoordelijke van het bureau van Fatah - gesproken hebben en u zou vervolgens zijn ingeschreven. Er zou geen enkel onderzoek zijn gevoerd naar u en u zou zich al direct hebben uitgesproken tegen het dragen van wapens. U diende normaal een militaire opleiding te volgen maar u zou dit gewoon geweigerd hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 10, 11 en 17). Dat u dus zomaar, zonder dat uw loyaliteit en uw achtergrond werd nagegaan en nadat u duidelijk aangaf geen wapen te willen dragen en al op voorhand weigerde de normaal vereiste militaire opleiding te volgen, zou worden ingezet in de entourage van L(...) en, zoals u beweerde, nauw met zijn lijfwachten diende samen te werken op het vlak van de beveiliging (zie gehoorverslag CGVS p. 17), is hoegenaamd niet geloofwaardig.

De waarachtigheid van uw functie en activiteiten bij Fatah kan tot slot nog bijkomend worden ondermijnd door het feit dat u, nadat u in augustus 2011 één maal betrokken was bij de arrestatie van Fatah al Islam-leden die een aanslag wilden plegen, zonder meer besliste uw activiteiten stop te zetten en sindsdien met niemand van Fatah nog contact had (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 25). Dit is toch een eigenaardige reactie voor iemand die, zoals u, beweerde nét in het kader van de beveiliging te zijn aangesteld en ik hoopte van Fatah zelf bescherming te krijgen. U stelde hierbij dat u zich toen in gevaar voelde en besefte dat u toch met gevaarlijke mensen omging. Dat u zich deze bedenking niet eerder zou gemaakt hebben, is ook niet aannemelijk. Dat bovendien niemand van de Fatah-beweging naar u kwam vragen of contact zocht om te horen wat er aan de hand was en/of waarom u niet meer opdaagde voor uw beveiligings- en bewakingstaken nadat u zomaar sinds de gebeurtenissen van augustus 2011 van het toneel verdween (zie gehoorverslag CGVS p. 18, 19 en 25), mag toch ook ten zeerste verbazen.

Rekening houdende met bovenstaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde bewakingsactiviteiten bij Fatah. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweerde arrestatie van Fatah al Islam-leden waar u vervolgens in augustus 2011 bij betrokken zou zijn geweest en de daaropvolgende beschieting waarvan u het slachtoffer werd.

De geloofwaardigheid van de feiten waarbij u in Libanon persoonlijk zou betrokken zijn, wordt voorts ook bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u de arrestatie van de Fatah al Islam-leden niet precies in de tijd kan plaatsen. Gezien de impact van deze gebeurtenissen op uw verdere leven, i.c. uw ouders zouden die dag vernomen hebben dat u bij Fatah was aangesloten waarna u problemen kende en gedurende een week de woning verliet en u kon sindsdien ook niet meer gaan werken en enkel nog in het geheim en 's avonds buitenkomen, én gezien deze gebeurtenis volgens uw verklaringen hét begin van uw persoonlijke problemen en vrees inluidd, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat deze datum in uw geheugen zou gegrift staan. Het feit dat u vervolgens, tot aan uw vertrek uit Libanon gewoon bij uw ouders thuis bleef wonen en de vaststelling dat niemand in die periode naar u kwam zoeken of vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19), doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweringen. Dat u, die nochtans verklaarde niet meer te gaan werken na de arrestatie in augustus 2011 en dit omdat u vreesde n langs de weg die u naar Saida moest volgen op weg naar uw werk te worden gedood (zie gehoorverslag CGVS p. 20), voorts in de periode dat u thuis ondergedoken zat toch drie à vier keer 's avonds naar Saida ging om daar te wandelen of naar een club te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 20), zet de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging duidelijk verder op de helling. Indien u daadwerkelijk meende dat uw leven in gevaar was, kan er toch worden verondersteld dat u kost wat kost zou willen vermijden dat u door één van uw belagers zou kunnen worden aangetroffen. U verklaarde voorts dat u, tijdens één van die nachtelijke uitstapjes, door onbekenden werd beschoten. Echter, ook hier kan u weerom niet aangeven wanneer die beschieting plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Zoals hoger reeds werd opgemerkt is dit, gezien ook deze gebeurtenis ongetwijfeld een serieuze impact op u moet gehad hebben - u vluchtte weg uit het kamp, vervolgens ook uit Libanon en moest uw ganse familie achterlaten - toch zeer opmerkelijk. Bovendien bleken uw verklaringen omtrent deze beschieting ook allesbehalve éénsluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de beschieting plaatsvond toen u vanuit Saida op de terugweg was naar huis. Later merkte u dat de beschieting zich voordeed toen u uw huis verliet op weg naar Saida (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Waar u verder aanvankelijk verklaarde dat u twee dagen na de schietpartij het kamp ontvluchtte (zie gehoorverslag CGVS p. 18), stelde u later dan weer dat u direct na de beschieting het kamp bent uitgelopen en naar een vriend in Wadi al Zeni vluchtte om niet meer naar het kamp terug te keren (zie gehoorverslag CGVS p. 23 en 24). U gewezen op deze discrepantie repliceerde u dat het van lang geleden is (zie gehoorverslag CGVS p. 25). Dit is niet aannemelijk gezien de beschieting dé aanleiding was voor uw vlucht uit het kamp alsook uit Libanon. Minstens kan verwacht worden dat u dan toch tijdens één en hetzelfde gehoor dan hetzelfde zou vertellen. Wat de daders van schietpartij betrof, kon u evenmin een duidelijke uitleg geven. Zo stelde u de ene keer dat het om mensen van Jund ash Sham ging, Fatah al Islam of mensen die het kamp willen vernielen. Gezien u verklaarde betrokken te zijn bij

de arrestatie van leden van Fatah al Islam en u stelde dat de beschieting hiermee verband hield, werd u voorts gevraagd waarom Jund ash Sham u dan zou willen doden, antwoordde u vaagweg u dat Jund ash Sham mensen doden. U dan nogmaals gevraagd om enige verduidelijking gezien u beweerde problemen te kennen met Fatah al Islam, antwoordde u tot tweemaal toe totaal onterecht dat Jund ash Sham en Fatah al Islam hetzelfde zijn. U er dan nogmaals duidelijk op gewezen dat u verklaarde dat de leden die u zou gearresteerd hebben in augustus 2011 volgens u behoorden tot Fatah al Islam en nogmaals duidelijk gevraagd wie u wilde doden, stelt u plots dat het leden van Fatah al Islam betroffen (zie gehoorverslag CGVS p. 22 en 23).

Tot slot bleek u ook niet in staat duidelijke verklaringen te kunnen afleggen betreffende de manier waarop uw vlucht uit Libanon vervolgens werd geregeld. U verklaarde vooreerst dat u in het kamp langsging bij een Palestijnse jongen die toen met de passeur belde in verband met uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Echter, bij uw latere verklaringen stelde u dat u, na uw vlucht uit het kamp, vanuit Wadi al Zeni belde met die Palestijnse jongere om uw vlucht te regelen. U ontkende toen bij die jongere thuis te zijn geweest in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkende u zondermeer dat u bij die Palestijnse jongen thuis ging (zie gehoorverslag CGVS p. 25).

Voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u in Libanon beweert te hebben gekend.

Dat u een document voorlegde van Fatah waarin uw problemen zouden bevestigd worden, kan hier hoegenaamd geenszins een ander licht op werpen. Vooreerst dient te worden gewezen op de intrinsieke bewijswaarde van stavingstukken. Documenten hebben slechts enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals duidelijk werd aangetoond in voorgaande, is zulks in casu geenszins het geval. Blijkt bovendien uit een vertaling van het voorgelegde stuk van Fatah dat het "op vraag van" werd opgesteld, waardoor sowieso geen objectieve bewijswaarde aan dit stuk kan worden toegekend en dit document een gesolliciteerd karakter heeft. U stelde ook zelf dat u uw moeder, na uw vlucht uit Libanon, heeft gevraagd bij Fatah langs te gaan om dit document te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13). Dient voorts nog te worden opgemerkt dat de inhoud van het voorgelegde stuk niet strookt met uw eigen verklaringen. Zo stelt het document dat u meermaals werd lastiggevallen alsook dat er verschillende pogingen werden ondernomen om u te doden. Met uitzondering van de schietpartij heeft u geen enkele melding gemaakt van moordpogingen en evenmin van andere momenten waarbij u werd lastiggevallen.

U verklaarde voorts nog dat uw ouders 4 à 5 maanden na deze aanslag verhuisden naar de Saffouriwijk in het kamp (zie gehoorverslag CGSVS p. 26 en 27). Dat uw ouders nota bene verhuisden naar de wijk waar u betrokken zou geweest zijn bij de arrestatie van de Fatah al Islam-leden, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien stroken uw verklaringen betreffende de verhuis van uw ouders niet met uw eerdere verklaringen. Wanneer u bij het begin van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd of uw familie nog steeds in het huis woonde waar u voordien ook woonde, antwoordde u immers bevestigend (zie gehoorverslag CGS p. 3).

Waar u voorts nog verklaart alle radicale groeperingen te vrezen in het kamp, moet worden opgemerkt dat dit geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U dient uw beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico immers in concreto aan te tonen doch u blijft hier in gebreke. Dat u het als jongere in het kamp nog bijkomend moeilijk heeft omdat u geen shorts mag dragen, geen alcohol mag drinken en niet naar muziek mag luisteren, kan worden aangenomen. Echter, deze belemmeringen houden ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in en volstaan ook niet om u een beschermingsstatuut toe te kennen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zoals hoger aangehaald blijkt uit uw eigen verklaringen eveneens dat u en uw familie terecht konden bij UNRWA en bijstand genoten. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat u naast de UNRWA-bijstand ook zelf over middelen beschikte. U werkte en had een vast maandelijks inkomen van om en bij de 600.000 Libanese Lire (= +/- \$ 400) per maand en sinds uw aansluiting bij Fatah kreeg u bijkomend 200.000 Libanese Lire (+/- \$ 130) per maand. Uw vader kon zich in een prive-hospitaal laten behandelen U verklaarde voorts dat uw broer Ah.(...) thans werkt en geld verdient voor de familie. Tot slot merkte u nog op dat uw oom langs moederskant konden

u financieel konden helpen om uw vlucht uit Libanon te bekostigen dit gezien ze werken en geld hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 4 tem 7 en p. 15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Zoals hoger aangehaald blijkt uit uw eigen verklaringen eveneens dat u en uw familie terecht konden bij UNRWA en bijstand genoten. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat u naast de UNRWA bijstand ook zelf over middelen beschikte. U werkte en had een vast maandelijks inkomen van om en bij de 600.000 Libanese Lire (= +/- \$ 400) per maand en sinds uw aansluiting bij Fatah kreeg u bijkomend 200.000 Libanese Lire (+/- \$ 130) per maand. Uw vader kon zich ook in een privé-hospitaal laten behandelen. U verklaarde voorts dat uw broer Ah.(...) thans werkt en geld verdient voor de familie. Tot slot merkte u nog op dat uw ooms langs moederskant u financieel konden helpen om uw vlucht uit Libanon te bekostigen. U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat ze werken en geld hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 4 tem 7 en p. 15).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook de overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. Uw geboorteakte, identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en de documenten van de Libanese ambassade te Brussel, hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en uw verblijf als Palestijn in Libanon en deze feiten worden op zich niet betwist. De UNRWA-registratiekaart en uw UNRWA-diploma bevestigen voorts uw registratie bij UNRWA en de opleiding die u bij UNRWA heeft gevolgd. Ook deze feiten staan niet ter discussie. Het attest van Fatah werd hierboven reeds uitgebreid besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zijnde de materiële motiveringsplicht en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte meent dat hij niet voldoende informatie kan verschaffen over de groepering Fatah. Verzoeker benadrukt dat hij lid werd van deze groepering in 2011 en dat hij slechts enkele maanden lid geweest is. Hij verklaarde ook niet lid te zijn geworden om ideologische redenen, maar puur om praktische redenen, namelijk financiële hulp en bescherming. Zijn taken en verantwoordelijkheden waren ook nooit erg groot, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat zijn taken bestonden uit het surveilleren van een wijk en op sommige momenten van een moskee. Hij

diende inderdaad geen wapen te dragen of aan geweldplegingen deel te nemen. Militaire opleidingen waren voor deze taak niet nodig. Het is volgens verzoeker geheel normaal dat groeperingen zoals Fatah gebruik maken van wat men een verkenners zou kunnen noemen, een onopvallend persoon die kan kijken of de omgeving veilig is zonder duidelijk te maken dat hij deel uit maakt van de organisatie. Zonder wapen/uniform en dergelijke valt men veel minder op, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij nooit heeft beweerd een rechtstreekse bodyguard van Lino te zijn geweest of zware verantwoordelijkheden binnen Fatah te hebben gehad. Verzoeker vervolgt dat dergelijke “verkenners” veelvuldig aanwezig zijn in organisatie zoals Fatah, dat zij slechts weinig training en weinig verantwoordelijkheid krijgen, dat zij niet over uitvoerige of gevoelige informatie beschikken, dat zij makkelijk te vinden zijn, dat zij geen opleiding of materiaal nodig hebben en dat zij makkelijk te vervangen zijn. Het is naar het oordeel van verzoeker dan ook geheel niet ongeloofwaardig dat hij relatief gemakkelijk kon stoppen met zijn opdrachten voor Fatah. Verzoeker herhaalt dat hij slechts een korte tijd deel uitmaakte van Fatah en stelt dat het dan ook normaal is dat hij over een beperkte hoeveelheid informatie beschikt.

Verzoeker laat voorts gelden dat zijn relaas geheel ten onrechte ongeloofwaardig wordt geacht omdat hij moeilijk precieze data kan geven omtrent de aanslag op zijn leven en zijn vlucht na de feiten. Hij stelt dat hij steeds hetzelfde relaas heeft gegeven van de feiten betreffende de aanval waarbij hij werd beschoten. Hij heeft steeds gezegd dat het Fatah al Islam was die hem heeft beschoten. De verwijzingen naar Jund ash Sham deed hij naar eigen zeggen om aan te geven dat er verschillende gevaarlijke organisaties zijn binnen de kampen die gelijkaardig zijn aan Fatah al Islam. Het gaat bovendien ook om een aanval waarbij hij werd beschoten, waarna hij zijn thuis heeft moeten verlaten en waarbij hij duizenden kilometers heeft moeten vluchten door middel van smokkelaars. Het is volgens verzoeker dan ook niet meer dan normaal dat hij geen exacte data kan geven voor alle feiten en dat hij sommige details niet meer exact weet.

Naar het oordeel van verzoeker faalt ook de motivatie waarbij de bijgebrachte stukken worden ontkracht. Verzoeker wijst erop dat hij een document opgesteld door Fatah bijbrengt. Men verwijt dit document geen objectieve waarde te hebben daar het werd opgesteld “op vraag van...”. Uiteraard worden dergelijke documenten opgesteld op vraag van een persoon naar aanleiding van een dergelijke procedure, aldus verzoeker, die in dit verband nog opmerkt dat Fatah geen enkele reden heeft om een dergelijk document op te stellen voor niet-leden. Fatah heeft ook geen enkel voordeel bij het opstellen van een onwaar of vals document. Er is volgens verzoeker dan ook geen enkele reden om aan de waarde van dit document te twifelen.

Tot slot werpt verzoeker op dat de verwijzing in de motivatie van de beslissing naar zijn financiële status onnodig is, net zoals de verwijzing naar zijn UNRWA-statuut. Verzoeker benadrukt dat hij vreest voor zijn leven in geval van terugkeer naar Libanon. Zijn financiële situatie verandert hier niets aan, integendeel, het toont aan dat hij niet naar België kwam omwille van economische redenen. Verzoeker is gevlucht van Fatah al Islam. Hij vreest voor zijn leven, hetgeen een omstandigheid buiten zijn wil uitmaakt.

2.2. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, betoogt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop dat de veiligheidssituatie in het land van herkomst in de bestreden beslissing uitvoerig wordt beschreven en meermaals wordt geduid op sektarisch geweld, op geweld door de oorlog in Syrië en op de gevaarlijke milities en bendes. Men geeft zelfs toe dat er ook burgerslachtoffers vallen. Desondanks komt men toch tot de conclusie dat er voor hem geen gevaar is. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook niet voldoende gemotiveerd en de motivering is bovendien tegenstrijdig. Verzoeker benadrukt nog dat de asielzoeker niet noodzakelijk het bewijs dient te leveren van zijn of haar individueel risico en dat de algemene situatie van het land in aanmerking dient te worden genomen. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing meermaals vermeldt hoe gevaarlijk deze situatie is. Verzoeker loopt in zijn land van herkomst dus wel degelijk een ernstig gevaar voor zijn leven en welzijn zodat hij naar zijn oordeel minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus “*Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon*” van 7 november 2014.

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende

nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *"Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process"* van oktober 2014.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 oktober 2014 (CG nr. 1124285), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge*

Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde bewakingsactiviteiten bij Fatah, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker betrokken zou zijn geweest bij de arrestatie van Fatah al-Islam-leden, noch aan de daaropvolgende beschieting waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest.

2.13.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat verzoeker effectief nauw betrokken zou zijn geweest bij de beveiliging van L.: *“(…) U immers gevraagd naar de reden voor uw keuze om u bij Fatah aan te sluiten, verklaarde u dat u dit enkel deed uit financiële overwegingen en om iemand te hebben die u zou kunnen beschermen indien nodig. U voegde er voorts nog aan toe dat deze groepering het dichtst bij u stond (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 9). Hieruit volgt geenszins een overtuigende keuze voor Fatah op zich. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u niets blijkt te kunnen vertellen over de ideologie van Fatah (zie gehoorverslag CGVS p. 26) en zelfs geeneens in staat bent het logo van*

deze groepering te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS p. 17). U verklaarde nochtans over een identificatiebadge te beschikken maar op de vraag deze te omschrijven moet u weerom enig concreet antwoord schuldig blijven. U kwam niet verder dan vaagweg op te merken dat “de gegevens van Fatah” op de kaart stonden, dat het een witte kaart was en dat het logo erop stond. Voorts bevatte de kaart ook uw gegevens maar of er behalve uw naam en voornaam nog iets stond vermeld, wist u niet. Tot slot kon u ook niet aangeven of er op de beide kanten van uw badge informatie/gegevens stonden vermeld dan wel slechts op één zijde (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Uw beperkte kennis wijst er inderdaad op dat u zich, zoals u beweerde, louter uit eigenbelang bij deze organisatie aansloot doch van een overtuigde affiliatie kan geenszins gesproken worden. Hiermee rekening houdende is het dan ook geenszins geloofwaardig dat u zo nauw zou hebben samengewerkt met de lijfwachten van L.(...) en onder andere mee zou hebben ingestaan voor zijn veiligheid in de buurt van zijn woning en de wijk. Gezien de positie die L.(...) bekleed - tot 2013 was hij het hoofd van Fatah in het kamp Ain el Hilwa - kan immers worden verondersteld dat deze zich enkel met zeer loyale en betrouwbare leden zou omringen en ook het toezicht op de veiligheid in zijn buurt aan dergelijke loyale en goedgetrainde leden zou toevertrouwen. Dat u, die geeneens blijkt te weten wat de visie is van Fatah, in deze entourage zou zijn aangesteld, is hoegenaamd niet aannemelijk.”

Waar verzoeker zijn beperkte informatie over Fatah tracht te vergoelijken, stellende dat hij slechts enkele maanden lid geweest is zodat het normaal is dat hij slechts over een beperkte hoeveelheid informatie beschikt, dat hij niet lid is geworden om ideologische redenen maar puur om praktische redenen, namelijk financiële hulp en bescherming en dat zijn taken en verantwoordelijkheden ook nooit erg groot waren, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekers beperkte kennis er inderdaad op wijst dat hij zich, zoals hij beweerde, louter uit eigenbelang bij Fatah aansloot en dat geenszins van een overtuigde affiliatie kan gesproken worden. Verzoeker gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan het oordeel van de commissaris-generaal dat het, hiermee rekening houdende, dan ook geenszins geloofwaardig is dat hij zo nauw zou hebben samengewerkt met de lijfwachten van L. en onder andere mee zou hebben ingestaan voor diens veiligheid in de buurt van zijn woning en de wijk. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens overwegingen dat er, gezien de positie die L. bekleed, kan worden verondersteld dat deze zich enkel met zeer loyale en betrouwbare leden zou omringen en hij ook het toezicht op de veiligheid in zijn buurt aan dergelijke loyale en goedgetrainde leden zou toevertrouwen en dat het hoegenaamd niet aannemelijk is dat verzoeker, die geeneens blijkt te weten wat de visie is van Fatah, in deze entourage zou zijn aangesteld.

2.13.2. In zoverre verzoeker tracht zijn taken voor en functie bij Fatah te minimaliseren en hij in voorliggend verzoekschrift stelt dat een militaire opleiding niet nodig was voor zijn taak bij Fatah als verkenners en dat hij geen wapen moest dragen voor deze taak, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen niet stroken niet met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker zelf duidelijk aangaf dat hij normaal, alvorens hij bij de entourage van L. mocht werken, een militaire opleiding moest volgen en dat hij een wapen moest dragen maar dat hij dat weigerde (administratief dossier, stuk 5, p. 17). De argumentatie in het verzoekschrift vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal terecht oordeelt als volgt: *“De geloofwaardigheid van uw nauwe betrokkenheid bij de lijfwachten en de veiligheid in de wijk en in de buurt van L.(...)'s woning wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door de manier waarop u verklaarde in die functie te zijn aangesteld. U stelde dat u uw kennis A.(...), een lijfwacht van L.(...), ontmoette en hem vertelde dat u zich wilde aansluiten bij Fatah en L.(...). Uw kennis zou met A.(...) H.(...) - de verantwoordelijke van het bureau van Fatah - gepraat hebben en u zou vervolgens zijn ingeschreven. Er zou geen enkel onderzoek zijn gevoerd naar u en u zou zich al direct hebben uitgesproken tegen het dragen van wapens. U diende normaal een militaire opleiding te volgen maar u zou dit gewoon geweigerd hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 10, 11 en 17). Dat u dus zomaar, zonder dat uw loyaliteit en uw achtergrond werd nagegaan en nadat u duidelijk aangaf geen wapen te willen dragen en al op voorhand weigerde de normaal vereiste militaire opleiding te volgen, zou worden ingezet in de entourage van L.(...) en, zoals u beweerde, nauw met zijn lijfwachten diende samen te werken op het vlak van de beveiliging (zie gehoorverslag CGVS p. 17), is hoegenaamd niet geloofwaardig.”*, vaststellingen en overwegingen welke dan ook door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met de stelling dat “verkenners” zoals hijzelf makkelijk te vervangen zijn zodat het dan ook geheel niet ongeloofwaardig is dat hij relatief gemakkelijk kon stoppen met zijn opdrachten voor Fatah, geeft verzoeker voorts geen valabele verklaring voor het gegeven dat niemand van de Fatah-beweging naar hem kwam vragen of contact zocht om te horen wat er aan de hand was en/of waarom hij niet meer opdaagde voor zijn beveiligings- en bewakingstaken nadat hij zomaar sinds de gebeurtenissen van

augustus 2011 van het toneel verdween. Dat verzoeker naar eigen zeggen zonder problemen eenvoudigweg kon stoppen met zijn activiteiten voor Fatah, neemt immers niet weg dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat Fatah minstens verzoekers beweegredenen om te stoppen zou willen kennen. Verzoeker laat in voorliggend verzoekschrift overigens de motieven ongemoeid waar wordt overwogen dat feit dat hij, nadat hij in augustus 2011 één maal betrokken was bij de arrestatie van Fatah al Islam-leden die een aanslag wilden plegen, zonder meer besliste om zijn activiteiten stop te zetten en sindsdien met niemand van Fatah nog contact had, een eigenaardige reactie is voor iemand die beweerde net in het kader van de beveiliging te zijn aangesteld en hoopte van Fatah zelf bescherming te krijgen. Verzoeker stelde hierbij dat hij zich toen in gevaar voelde en besepte dat hij toch met gevaarlijke mensen omging. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het evenwel niet aannemelijk dat hij zich deze bedenking niet eerder zou gemaakt hebben.

2.13.3. Zoals voorts correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wordt de geloofwaardigheid van de feiten waarbij verzoeker in Libanon persoonlijk betrokken zou zijn geweest verder ondermijnd door volgende bevindingen: *“(...) Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u de arrestatie van de Fatah al Islam-leden niet precies in de tijd kan plaatsen. Gezien de impact van deze gebeurtenissen op uw verdere leven, i.c. uw ouders zouden die dag vernomen hebben dat u bij Fatah was aangesloten waarna u problemen kende en gedurende een week de woning verliet en u kon sindsdien ook niet meer gaan werken en enkel nog in het geheim en 's avonds buitenkomen, én gezien deze gebeurtenis volgens uw verklaringen hét begin van uw persoonlijke problemen en vrees inluidde, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat deze datum in uw geheugen zou gegrift staan. Het feit dat u vervolgens, tot aan uw vertrek uit Libanon gewoon bij uw ouders thuis bleef wonen en de vaststelling dat niemand in die periode naar u kwam zoeken of vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19), doet verder vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweringen. Dat u, die nochtans verklaarde niet meer te gaan werken na de arrestatie in augustus 2011 en dit omdat u vreesde n langs de weg die u naar Saida moest volgen op weg naar uw werk te worden gedood (zie gehoorverslag CGVS p. 20), voorts in de periode dat u thuis ondergedoken zat toch drie à vier keer 's avonds naar Saida ging om daar te wandelen of naar een club te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 20), zet de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging duidelijk verder op de helling. Indien u daadwerkelijk meende dat uw leven in gevaar was, kan er toch worden verondersteld dat u kost wat kost zou willen vermijden dat u door één van uw belagers zou kunnen worden aangetroffen. U verklaarde voorts dat u, tijdens één van die nachtelijke uitstapjes, door onbekenden werd beschoten. Echter, ook hier kan u weerom niet aangeven wanneer die beschieting plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Zoals hoger reeds werd opgemerkt is dit, gezien ook deze gebeurtenis ongetwijfeld een serieuze impact op u moet gehad hebben - u vluchtte weg uit het kamp, vervolgens ook uit Libanon en moest uw ganse familie achterlaten - toch zeer opmerkelijk. Bovendien bleken uw verklaringen omtrent deze beschieting ook allesbehalve éénsluidend. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de beschieting plaatsvond toen u vanuit Saida op de terugweg was naar huis. Later merkte u dat de beschieting zich voordeed toen u uw huis verliet op weg naar Saida (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Waar u verder aanvankelijk verklaarde dat u twee dagen na de schietpartij het kamp ontvluchtte (zie gehoorverslag CGVS p. 18), stelde u later dan weer dat u direct na de beschieting het kamp bent uitgelopen en naar een vriend in Wadi al Zeni vluchtte om niet meer naar het kamp terug te keren (zie gehoorverslag CGVS p. 23 en 24). U gewezen op deze discrepantie repliceerde u dat het van lang geleden is (zie gehoorverslag CGVS p. 25). Dit is niet aannemelijk gezien de beschieting dé aanleiding was voor uw vlucht uit het kamp alsook uit Libanon. Minstens kan verwacht worden dat u dan toch tijdens één en hetzelfde gehoor dan hetzelfde zou vertellen. Wat de daders van schietpartij betrof, kon u evenmin een duidelijke uitleg geven. Zo stelde u de ene keer dat het om mensen van Jund ash Sham ging, Fatah al Islam of mensen die het kamp willen vernielen. Gezien u verklaarde betrokken te zijn bij de arrestatie van leden van Fatah al Islam en u stelde dat de beschieting hiermee verband hield, werd u voorts gevraagd waarom Jund ash Sham u dan zou willen doden, antwoordde u vaagweg u dat Jund ash Sham mensen doden. U dan nogmaals gevraagd om enige verduidelijking gezien u beweerde problemen te kennen met Fatah al Islam, antwoordde u tot tweemaal toe totaal onterecht dat Jund ash Sham en Fatah al Islam hetzelfde zijn. U er dan nogmaals duidelijk op gewezen dat u verklaarde dat de leden die u zou gearresteerd hebben in augustus 2011 volgens u behoorden tot Fatah al Islam en nogmaals duidelijk gevraagd wie u wilde doden, stelt u plots dat het leden van Fatah al Islam betroffen (zie gehoorverslag CGVS p. 22 en 23). Tot slot bleek u ook niet in staat duidelijke verklaringen te kunnen afleggen betreffende de manier waarop uw vlucht uit Libanon vervolgens werd geregeld. U verklaarde vooreerst dat u in het kamp langsging bij een Palestijnse jongen die toen met de passeur belde in verband met uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS p. 21). Echter, bij uw latere verklaringen stelde u dat u, na uw vlucht uit het kamp, vanuit Wadi al Zeni belde met die Palestijnse jongere om uw vlucht te regelen. U ontkende toen bij die jongere thuis te zijn geweest in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Geconfronteerd met*

uw eerdere verklaringen ontkende u zondermeer dat u bij die Palestijnse jongen thuis ging (zie gehoorverslag CGVS p. 25)."

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij steeds heeft gezegd dat het Fatah al-Islam was die hem heeft beschoten en dat hij de verwijzing naar Jund ash Sham deed om aan te geven dat er verschillende gevaarlijke organisaties zijn binnen de kampen die gelijkaardig zijn aan Fatah al-Islam, kan de Raad opnieuw slechts vaststellen dat deze argumentatie geen grondslag vindt in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker, toen hem tijdens het gehoor de vraag werd gesteld wie volgens hem de mannen waren die hem hebben beschoten, uitdrukkelijk dat het mensen waren die tot Jund ash Sham behoren. Verzoeker werd na deze verklaringen om uitleg hierover gevraagd en hij antwoordde toen tot twee maal toe verkeerdelijk dat Fatah al-Islam en Jund ash-Sham hetzelfde is. Hem er vervolgens op gewezen dat hij verklaarde dat de leden die hij in augustus 2011 zou gearresteerd hebben volgens hem behoorden tot Fatah al-Islam en hem nogmaals duidelijk gevraagd wie hem wilde doden, stelde verzoeker plots dat het leden van Fatah al-Islam betroffen (administratief dossier, stuk 5 p. 22-23). Verzoekers stelling dat hij steeds heeft gezegd dat het Fatah al-Islam was die hem heeft beschoten, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden.

In de mate verzoeker voorts het gegeven dat hij de arrestatie van de Fatah al-Islam-leden en de daaropvolgende beschieting waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden niet precies in de tijd kan plaatsen, alsmede de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties in zijn verklaringen omtrent deze beschieting en aangaande zijn vlucht tracht te vergoelijken, stellende dat het om een aanval ging waarbij hij werd beschoten, waarna hij zijn thuis heeft moeten verlaten en waarbij hij duizenden kilometers heeft moeten vluchten door middel van smokkelaars zodat het dan ook niet meer dan normaal is dat hij geen exacte data kan geven voor alle feiten en dat hij sommige details niet meer exact weet, kan hij evenmin ernstig worden genomen. De Raad wijst er in dit verband op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Dit klemt des te meer daar de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing allerminst details betreffen doch betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst en derhalve raken aan de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker toont overigens op generlei wijze aan dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om zich bepaalde feiten te herinneren en volwaardige verklaringen af te leggen

2.13.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die raken aan de kern van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter uiten van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in zijn vluchtmotieven en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoeker laat overigens de motieven geheel ongemoeid waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt *"U verklaarde voorts nog dat uw ouders 4 à 5 maanden na deze aanslag verhuisden naar de Saffouri-wijk in het kamp (zie gehoorverslag CGSVS p. 26 en 27). Dat uw ouders nota bene verhuisden naar de wijk waar u betrokken zou geweest zijn bij de arrestatie van de Fatah al Islam-leden, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien stroken uw verklaringen betreffende de verhuis van uw ouders niet met uw eerdere verklaringen. Wanneer u bij het begin van uw gehoor op het CGVS werd gevraagd of uw familie nog steeds in het huis woonde waar u voordien ook woonde, antwoordde u immers bevestigend (zie gehoorverslag CGS p. 3).*

Waar u voorts nog verklaart alle radicale groeperingen te vrezen in het kamp, moet worden opgemerkt dat dit geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U dient uw beweerde vrees voor vervolging of een

reëel risico immers in concreto aan te tonen doch u blijft hier in gebreke. Dat u het als jongere in het kamp nog bijkomend moeilijk heeft omdat u geen shorts mag dragen, geen alcohol mag drinken en niet naar muziek mag luisteren, kan worden aangenomen. Echter, deze belemmeringen houden ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in en volstaan ook niet om u een beschermingsstatuut toe te kennen.” Ook deze motieven blijven onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

2.13.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Waar verzoeker met betrekking tot het attest van Fatah stelt dat het normaal is dat een dergelijk stuk werd opgesteld op zijn vraag, dat Fatah geen enkele reden heeft om een dergelijk document op te stellen voor niet-leden en dat Fatah ook geen enkel voordeel heeft bij het opstellen van een onwaar of vals document zodat er geen enkele reden is om te twifelen aan de waarde van dit document, gaat hij eraan voorbij dat de inhoud van het door hem voorgelegde stuk niet strookt met zijn eigen verklaringen en dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval gebleken is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven overigens niet in het verzoekschrift.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van

bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren, hetgeen door verzoeker evenmin wordt betwist.

2.16. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: "(...) Zoals hoger aangehaald blijkt uit uw eigen verklaringen eveneens dat u en uw familie terecht konden bij UNRWA en bijstand genoten. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat u naast de UNRWA-bijstand ook zelf over middelen beschikte. U werkte en had een vast maandelijks inkomen van om en bij de 600.000 Libanese Lire (= +/- \$ 400) per maand en sinds uw aansluiting bij Fatah kreeg u bijkomend 200.000 Libanese Lire (+/- \$ 130) per maand. Uw vader kon zich in een prive-hospitaal laten behandelen. U verklaarde voorts dat uw broer Ah.(...) thans werkt en geld verdient voor de familie. Tot slot merkte u nog op dat uw oom langs moederskant konden u financieel konden helpen om uw vlucht uit Libanon te bekostigen dit gezien ze werken en geld hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 4 tem 7 en p. 15)."

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ain al Hilwah van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen. Integendeel meent hij dat de verwijzingen in de bestreden beslissing naar zijn financiële status en zijn UNRWA-statuuut onnodig zijn daar dit niets afdoet aan zijn vrees voor Fatah al-Islam in geval van terugkeer naar Libanon.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige

analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 25 april 2014 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*” dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio’s Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio’s vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de actuele veiligheidssituatie in Libanon, hij betwist de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is doch hij brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van

de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS